

[Aksel Larsen.]

Vinterhjælpsforslag, det er det, snesevis af Henvendelser fra Fagforeningerne gaar ud paa. Hvis det skulde være umuligt af en eller anden barok Grund for Regeringspartierne at stemme for et kommunistisk Forslag, beder vi Regeringen selv fremsætte et Forslag, og jeg har i den Anledning gjort det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, som er Formand for den socialdemokratiske Rigsdagsgruppe, opmærksom paa, at det ikke skal møde Hindringer fra vor Side — for os drejer det sig om, at de arbejdsløse faar Hjælp, og ikke om et Prestigespørgsmaal. Men hvis man fortsætter med denne Sabotage af Vinterhjælpen, fortsætter med at undlade overhovedet at holde Møde i det paagældende Udvalg og med at undlade selv at fremsætte noget Forslag, maa man undskylde, saa afslører man derved, at det ikke drejer sig om et Prestigespørgsmaal, ikke om, hvorvidt Socialdemokratiet kan stemme for andre Forslag end de af Regeringen fremsatte, men at det drejer sig om, at Socialdemokratiet ikke ønsker, ikke vil have, at de arbejdsløse faar den Hjælp. Vi er nødt til at have Besked om dette, og man skal ikke længere forsøge at slippe uden om Spørgsmaalet ved at tie stille, sabotere eller give undvigende Svar.

Men naturligvis gør Vinterhjælpsforslaget ikke det i sin Tid af Landstinget forkastede Lovforslag overflødig; selv om det Forslag havde en Række Mangler, som jeg gjorde Rede for, da Forslaget blev behandlet her i Tinget, er det alligevel paa visse Omraader et Fremskridt, og derfor stemte vi for det, men det, Kravene fra Fagforeningerne gaar ud paa, er, at man maa bringe Landstingsflertallet til en bedre Erkendelse, og jeg skulde tro, det var muligt. Vi var i den Situation efter Valget, at i hvert Fald Det konservative Folkeparti stillede sig paa det Standpunkt, at nu havde Valget talt, og saa maatte man jo rette sig efter denne Tale og være loyal over for Folketingsvalget. Denne saakaldte Loyalitet udstrakte sig imidlertid kun til, at man lod Valutaloven passere, vistnok ikke saa meget af Loyalitetsgrunde, som fordi Det konservative Folkeparti og Venstre var rystende bange for en Situation uden en Valutacentral, og derfor var man glad ved at kunne bruge Valget som et Paaskud, for Venstres Vedkommende ved at bruge de Konservatives „Stemmer ikke“ som Paaskud til at optræde, som man gjorde — man var sikker paa, at saa fortsatte Valutacentralen. Dermed holdt i hvert Fald ethvert Skin af Loyalitet op. Der er ingen Tvivl om, at hvis

Flertallet fra Folketingsvalget stemte for Valutacentralen, stemte det i endnu højere Grad for en ordentlig Behandling af de arbejdsløse, for en ordentlig Sociallovgivning her i Landet, men det har Venstre og Konservative ikke Øjet aabent for, eller rettere sagt, dèr tager man ingen Loyalitetshensyn, dèr aabenbarer man sit reaktionære Sindelag, saaledes som det nu engang er. Derfor betyder Landstingsflertallets Forkastelse af et i Folketinget med stor Majoritet vedtaget Forslag om Hjælp til de arbejdsløse, at man hejser den skærpede sociale Kamps Fane her i Landet. Noget saadant kan man fornuftigvis kun besvare dermed, at man fra den Del af Befolkningen, som ønsker en ordentlig Sociallovgivning gennemført, begynder Kampen for Alvor mod Reaktionen, og det er det, man fra Fagforeningernes og de arbejdsløses Side har forlangt, men det er ganske vist det, Regeringen og Socialdemokratiet ikke synes at ville eller kunne indstille sig paa.

Man kommer nu med dette Forslag, og det er ganske tydeligt, at alene Fremsettelsen af et saadant Forslag, hvor man lader falde ganske væsentlige Ting af dem, der laa i det af Landstinget forkastede Forslag, betyder, at man alligevel ikke fra Regeringens Side ønsker nogen Art af Forfatningskamp, at alle Ordene om Kamp mod det reaktionære Landstingsflertal o. s. v. ikke havde saa meget Betydning, thi Forslaget her betyder, at man viger tilbage for Landstingsflertallet, at man siger: Godt, I vilde ikke gaa ind paa vor Tanke, nu skal vi komme med et andet Forslag, som er tillempet efter jeres formodede Meninger, saa kan vi vel faa det igennem? Jeg paa- staar naturligvis ikke, at Lovforslaget her i sig selv, isoleret taget, er skadeligt, men det er uendelig langt fra det, som er forkastet af Landstinget, baade hvad økonomiske Virkninger angaar, og hvad Omfanget af de understøttede angaar. Det tilfølger i højere Grad Byrderne paa Arbejdsløsheds-kasserne, det formindsker det offentliges Udbetalinger, og det formindsker betydeligt saavel Dageantallet, i hvilket der kan ydes Hjælp, som den Kreds af arbejdsløse, der kan komme i Betragtning; medens det af Landstinget forkastede Forslag dog sagde, at for dette Tidsrum skulde 26 Ugers Bestemmelsen sættes helt ud af Kraft, staar vi her over for et Forslag, som med en Masse Indskrænkninger giver Socialministeren Fuldmagt til efter Ansøgning fra Kasserne at sætte den Bestemmelse ud af Kraft for enkelte Kassers Vedkommende. I det oprindelige Forslag var der paatænkt